

Slovo úvodem	<i>redakce</i>	4
Kronika	<i>Tomáš Klíč</i>	4
Církevní jazyk kdysi a dnes	<i>Stanislav Přibyl</i>	7
Ze zákulisí práva	<i>Stanislav Přibyl</i>	8
Velice si vážím	<i>Petr Šabaka</i>	11
O vlacích, kolejovém vedení a semináři vůbec	<i>Pavel Moravec</i>	12
Droby z mikulášské besídky	<i>Tomáš Parma</i>	14
L'italiano	<i>Petr Šabaka</i>	15
Trilogie	<i>Stanislav Přibyl</i>	16
Z výletu	<i>Tomáš Klíč</i>	20
Nefoťte kříže, noste je...	<i>Jindřich Čoupek</i>	21
O vděčnosti	<i>Petr Šabaka</i>	22
Život ve fontáně	<i>David Henzl</i>	23
Průměrný bohoslovec...	<i>Pavel Moravec,</i> <i>Petr Šabaka</i>	24
O cestách	<i>Michal Umlauf</i>	25
Hody, hody, doprovody...	<i>Petr Šabaka</i>	26
Gratulace	<i>redakce</i>	27

Brázda Časopis Nepomucenských alumňů

<http://www.nepomucenum.net>

Redakce: Petr Šabaka, Štěpán Glac

Technická spolupráce: Jan Bleša

Adresa:

Pontificio Collegio Nepomuceno

Via Concordia, 1

00183 Roma

Tel.: 0039-06-772 657 1

e-mail: collegium@nepomucenum.net

e-mail redakce: brazda@nepomucenum.net

© **9. 3. 2002**

Úvodem

Milí přátelé,

dostali jste do rukou další vydání našeho časopisu Brázda, který nejen vám, ale i nám v Nepomucenu připomene, že se doba pohnula o půl roku dopředu. A nejen to. Postupně se mění i tvář Brázdy, protože její redakci si vzal na starosti jeden z těch mladších. Říká se, že „nové koště dobře mete“, a tak můžeme společně doufat, že tvář Brázdy bude i nadále tak svěží jako předchozí ročníky.

Rádi bychom se s vámi rozdělili o radost ze společné práce, o kterou se tu všichni snažíme snad na všech úrovních. Že to někdy mezi námi zajiskří? A že je cítit v příspěvcích tu a tam trocha ironie a kritiky? Ujišťujeme vás, že je to znamením toho, že jdeme ke společnému cíli, a to „být s Kristem“.

Kronika

Milí přátelé, když jsem začal připravovat toto další ohlédnutí v životě naší koleje, zdálo se, že významných událostí moc nebylo. Potom se však ukázalo, že to není pravda. To, co přináším, by se dalo nazvat „reprezentativním střípkem“, za kterým se skrývá řada dalších méně nápadných ale ne méně důležitých okamžiků, příhod a setkání, které spolu tvoří bohatou mozaiku našeho společného života. Aby její barvy nezapadly prachem, nabízím vám toto osvěžení paměti.

V listopadu uspořádal Český historický ústav v Nepomucenu přednášku pražského historika umění J. Royta na téma: kříž – strom života. Přednášející vycházel především z popisu mozaiky v římské bazilice sv. Klimenta a zbytků fresky v českém klášteře v Roudnici.

Přibližně v době, kdy vycházela minulá Brázda, se náš pravidelný seminární život obohatil o doučování italštiny s paní učitelkou Annou Šafářovou. Tuto možnost využívají zástupci všech ročníků. Plyne z toho poučení: „*Vězte, že nikdy není pozdě.*“

Brzy potom začalo znít naléhavé adventní volání: „*Připravte cestu Pánu*“. Otec J. Koláček, SJ. nás 2. prosince provázel při rekolekci úvahami věnovanými postavě proroka Jeremiáše.

V následujícím týdnu vyvrcholily poctivé přípravy na letošní rozpustilé setkání pod záštitou sv. Mikuláše. Jak už se stalo tradicí, začali jsme zpívanými nešporami a pak následoval bohatý program přerušovaný asi na 40 minut přestávkou, abychom mohli ochutnat vzorky ze zázraků nepomucenské kuchyně.

V první části představení se po nezbytném hermeneutickém úvodu „dostali na scénu“ všichni hlavní protagonisté života naší koleje (pro účastníky stačí připomenout sudičky, Lumíra, draka či vicedraka). Po večeři dostala slovo i želva, která emigrovala z fontánky, protože nebyla považována za plnoprávného člena místní komunity. Její stížnost by se dala shrnout do dvou bodů: nedostatek zeleniny a studená voda.

Dříve než dostala slovo skupina expertů o životě a díle proslulého exalumna J. Cimrmana, podstoupila bránice přítomných několik zatěžkávacích zkoušek. Mezi nimi bych rád vyzdvihнул pacienta u zubaře a zvláště brilantní předvedení kontrastu italské a české národy v podání Angela Scarana a Prokopa Brože.

Samozřejmě nechyběly hudební výstupy veselé i vážné. Jak už to u podobných akcí bývá, autoři scének nešetřili narážkami na aktuální stav „věcí nepomucenských“, přičemž se nejednou strefili do černého (např. slavné *vietato ingresso*). Přesto však, v souladu s výše zmíněným hermeneutickým klíčem a závěrečným poděkováním představeným, vyzněl večer celkově velmi dobře a dlouho na něj budeme ještě vzpomínat.

Při předvánoční bohoslužbě (11. prosince) Svatý otec vyzýval u sv. Petra přítomné studenty k horlivému svědectví evangelium slovy *Anche voi dovete gridare* (narážka na Iz 40). Dva dny na to předsedal Rettore magnifico naší Univerzity slavnostní mši svaté v Lateránské bazilice. Obvyklé pohoštění bylo letos zrušeno jako příspěvek ke sbírce vyhlášené papežem na pomoc obětem terorismu. Studenti Nepomucena však měli pro tuto příležitost připravené zpěvy, které nakonec přeče jen ve vstupní aule univerzity u betléma předvedli. Nezůstalo jen u toho. Protože jsme měli dobrou náladu, hledali jsme místo, kde bychom mohli někoho seznámit s českými koledami. Naším cílem se stala stanice metra San Giovanni. Po první sloce *Nesem vám noviny* neprojevil tamní strážce veřejného pořádku žádné nadšení a rezolutně opakoval *Non si può*. Tak jsme byli nuceni kapitulovat.

Pátek 14. prosince byl dnem postu a modliteb za mír. Finanční prostředky přítom získané daroval Jan Pavel II. o vánočních svátcích obětem násilí. Byl to krásný projev solidarity a autentického křesťanství.

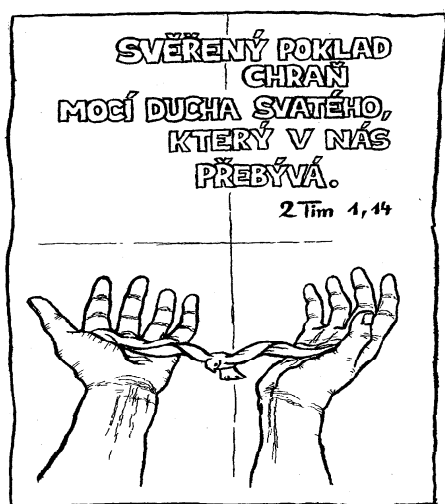
Vánoční prázdniny přinesly možnost jet na dva týdny domů s návratem do 5. ledna. V novém roce začala platit měnová unie, která přinesla příležitost k otestování organizačních schopností domorodců (do 1. března platily obě měny současně). Myslím si, že zkušenosti nakonec v dobrém předčily naše očekávání.

17. ledna se na univerzitě konalo rozloučení s dosavadním rektorem A. Scolou, který byl jmenován benátským patriarchou. Jako vklad do začátků dostal od studentů dárek – gumovou holíčku. Další den představil kardinál Ruini jeho nástupce R. Fisichelliho, dosavadního profesora Gregoriánské univerzity a pomocného římského biskupa.

Brzy jsme však školní auly opustili (21. ledna), abychom se připravili na zkoušky. Univerzita zavedla nový systém rozdělování termínů (na základě počítačové žádosti je pevně určuje segreteria), a proto byl začátek zkouškového období poněkud napjatý. O termínech se totiž dlouho nic nevědělo.

Poslední dny před Popeleční středou sloužily v hojné míře k cestování a výletům, jež měly obnovit vydanou energii. Před vstupem do postní doby se jeden večer věnoval masopustnímu veselí a hned na to začal i druhý semestr.

V únoru zaznamenala naše komunita „rozruch“ mezi kněžími. Po ukončení licenciátu z církevní historie opustil naše řady P. Stanislav Kaššovic (13. února) a za pět dní odletěli na jeden semestr do Izraele P. Igor Hanko a P. Bedřich Horák. Svůj vavřík si z Prahy přivezl i náš právník P. Stanislav Přibyl, který měl 20. února promoci na Karlově univerzitě, ale ještě se mezi nás vrátil, aby v Římě dokončil druhý doktorát.

a o. kardinála Vlka.

V posledních dnech bylo možné v Nepomucenu zaznamenat zvýšený výskyt nástupců apoštolů, kteří se účastnili setkání přátel hnutí Fokoláre. Ve čtvrtek 28. února přijal o. biskup Kajnek mezi kandidáty jáhenství a kněžství Romana Dvořáka, Tomáše Dryje a Petra Šabaku. Současně o. arcibiskup Graubner ustanovil mezi námi 6 nových lektorů: Jana Blešu, Mgr. Jindřicha Čoupka, Tomáše Klíče, Ing. Vratislava Kozuba, Mgr. Tomáše Parmu a Ing. Pavla Svobodu. Řada vzácných návštěv pokračovala příjezdem o. biskupa Radkovského

Papež Jan Pavel II. pozval 2. března všechny studenty k modlitbě růžence za Evropu v aule Pavla VI. Po jejím skončení následoval světelný průvod, který končil na Piazza Navona.

Nejčerstvější radostnou událostí je jáhenské svěcení našeho bratra Marka Kozáka, které přijal v kapli Nepomucena vkládáním rukou o. biskupa Lobkowicze 9. března. Vyprošujme mu tedy vytrvalost a radost ze služby po vzoru Toho, který nepřišel, aby si nechal sloužit (srv. Mk 10, 45).

Tomáš Klíč

Církevní jazyk kdysi a dnes

(Linguaggio ecclesiastico ieri e oggi)

1. Kdysi

První a největší starostí naší svaté hierarchické matky Církve budiž spása nesmrtelných duší. To jí vstúpil do vínku již samotný Božský Zakladatel její, náš Spasitel a Pán Ježíš Kristus. Ona pak, věrna Jeho příkazu, vyučuje ustavičně u pravdách svaté katolické víry milovaných dítek svých. Největší však zármutek působí v jejím srdci, jestliže někteří údové její odchýlí se od spasitelných pravd,

kteříž ona již téměř po dva tisíce let bez porušení hlásá, nakaženi buď bludy protestantismu, buď daremným mudrováním modernistův, buď štvavou propagandou antiklerikální se strany volné myšlenky, liberalismu, socialismu, komunismu, sekt zednářských apod. Rmut matky milující dítek svých nedovoluje Církvi, aby ihned ku trestání takto poblouzených přistoupila, nýbrž spasitelnými napomenutími snaží se je zpět do lůna svého přivést, vědoma si, že jedině ona jest samospasitelným ústavem, od Boha samotného zřízeným, a kdo by se snad odvážil jí opovrhovati, uvádí všanc netoliko blaho své časné, nýbrž především také samotnou věčnou spásu svou.

Teprve tvrdošíjná zatvrzelost odpadlíkův, nejevících pražádné známky kající, nutí svatou hierarchickou matku, aby s bolestí v srdci zadržela blesky trestův církevních. To se pak děje i pro výstrahu, by nižádné z dalších dítek jejích příkladu odpadlíkův nenásledovalo, a tak aby se zhouba kacírství a bezvěrectví den ze dne stále mocněji nešířila, jak jsme tomu, žel Bohu, svědky v dnešní pohnuté době. Činí tak ovšem také ku povznesení svatého katolického

náboženství, poskytujíc milovaným synům a dcerám svým jistotu jako kdys Bůh hloučku zachránivších se v arše Noemově. „Aleluja! Vstalť Kristus: pevném na základě tkví Církvě jeho ústava. V ní jako v nerozborném hradě duch věřících jist zůstává“.

2. E invece oggi

La Chiesa di oggi assume ancor più l'impegno impostole dal Concilio Vaticano II, sviluppato dall'insegnamento dei fecondi pontificati degli ultimi decenni. La Chiesa sta a servizio dell'umanità intera, diffondendo il messaggio evangelico nonché difendendo le libertà e i diritti soprattutto dei più deboli, oppressi ed

emarginati, visto che la Chiesa ha scelto irreversibilmente l'opzione fondamentale per i poveri. Facendo in tal maniera la Chiesa, costruiamo insieme un mondo migliore, una società più giusta e, allo stesso tempo, camminiamo verso il regno di Dio.

Purtroppo, nei nostri tempi stiamo di fronte ai fenomeni inquietanti che corrompono la società di oggi. Stanno diffondendosi certe forme del consumismo, dell'edonismo e del materialismo pratico. L'ateismo marxista era sostituito dall'indifferenza religiosa e dall'esasperato individualismo. È fortemente calata la pratica religiosa, specie tra i giovani a cui bisogna oggi, più che mai, proporre i valori fondamentali della famiglia, della fedeltà all'impegno, della solidarietà e della giustizia, così spesso ribaditi dall'attuale Pontefice. La cultura della morte, essendo una conseguenza di tutto ciò, può essere superata soltanto se tutti i cattolici mettessero in pratica l'insegnamento pontificio sulla dignità della persona umana e sull'insostituibilità di ogni essere umano. Auguriamoci, dunque, una maggior docilità e un più attento ascolto degli insegnamenti del Papa che, essendo un testimone coraggioso, fervoroso e instancabile di Cristo, ci ha aperto la strada in questo nuovo millennio.

Stanislav Přibil

Ze zákulisí práva

A. Kanonické právo

Kanonisté jsou obecně považováni za nejsušší panáky, nejnesmlouvavější tvrdolíny a nejpedantštější stoupence všeho, co přichází „shora“, od vyšších církevních instancí. Protestantický dějepisec také zlomyslně glosuje Husovo odvolání se ke Kristu jako odvolání k instanci, jíž „kanonické právo nezná“.

Kdo však čte komentáře k právním pramenům, a to i ke Kodexu kanonického práva, nachází tam v relativně slušné hustotě kritiky toho, co napsal a ustanovil „zákonodárce“. A když vezmete do ruky Kodex, najdete tam, kdo je tím „zákonodárcem“: podepsán je tam jistý IOANNES PAULUS PP. II.

V tomto světle se pak naopak ukazuje, že to je právě cech kanonistů, který je nejkritičtější skupinou v církvi. To, co si pouze šeptají nedogmatictí dogmatici, a co skrývají mezi řádky katoličtí biblisté, snažící se dohnat své liberálně protestantské kolegy z 19. století, je daleko přetrumfnuto kritikou „zákonodárce“ ze strany zdánlivě tak loajálních kanonistů.

B. Dědické právo

Lucie Bílá zpívá v rytmu tanga perverzní píseň „Chci být tvou vdovou“. Text pojednává o mladé paničce, která si vzala starého prďolu, prožívajícího právě „druhou mízu“, a to s jediným cílem: aby co nejrychleji opustil tento svět a ona mohla zdědit majetky vzešlé z jeho horentní apanáže. Také francouzský skladatel Eric Satie napsal smuteční klavírní pochod „Za tetičku, po které budete dědit“. Inu, i z dědických sporů mezi nejbližšími příbuznými můžeme vyvodit axiom: „při dědění není bratr bratru bratrem“.

No, a přece lze zdědit více, než spektakulárními, naježenými a hlučnými hádkami s příbuzenstvem. Ale na to je zapotřebí vědět, že jsou „blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví“.

C. Socialistické a dnešní právo

Socialistické chápání práva bylo založené na Marxově dogmatu o postupném odumírání státu. Stát a právo jako nadstavbové třídní jevy v epoše komunismu ztratí svůj smysl. Socialistická pravověda však byla vůči této utopické chiméře úžasně pružná. V době kultu osobnosti se spíše naplňovala stalinská teze o dočasné nutnosti posilování úlohy státu, čímž také represivní úlohy práva, zatímco v 60. letech Chruščov naopak vyhlásil postupný přechod ke komunismu a straničtí jurisprudenti se vážně zabývali myšlenkou o vymizení kriminality za socialismu i o postupném přejímání úloh státu společenskými organizacemi typu ROH apod. V 80. letech nás pak na právnické fakultě UK chlácholili, že ještě naši vnukové budou právníky. A nespletli se (tedy v mém případě ano, alespoň doufám).

Za dob vzrušeně jásavého happeningu zvaného „sametová revoluce“ se rádo zpívalo: „až se k nám právo vrátí“. I vrátilo se. A to nejen v onom idealistickém smyslu, nýbrž i reálně: tak například obor obchodního práva a obchodní zákoník za socialismu vůbec neexistoval. A kdo by se snad chtěl navázat na pomalost našich dnešních soudů, nechť si jako věrný syn Církve zjistí, jak dlouho trvá vyřizování kauz na ústavu, zvaném (*Sacra*) *Rota Romana*. Nechť dotyčný také ví, že Italové s předem zajištěným úspěchem pravidelně vyhrávají spory proti

svému státu u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku za to, že rozsudek byl sice žalobci příznivý, ale k jeho vynesení došlo i více než 20 let po podání žaloby. Vskutku si nedovedu představit, k jakému kolapsu italského soudnictví by asi došlo, kdyby mělo řešit to nezměrné množství restitučních a rehabilitačních kauz, které z pochopitelných důvodů zavalily naše soudy v první polovině 90. let. Bruselští byrokraté na nás píší hanlivé posudky, aby oddalovali naše přijetí do EU. Co kdyby psali podobné posudky nejprve na členské státy EU, anebo raději nepsali vůbec nic, protože všechny výtky jsou pouhé záminky.

Ostatně si přečtěte, co nás čeká po vstupu do regulovaného evropského ráje: „Právo zaměstnanců zaměstnavatelů s působností na území Evropských společenství na nadnárodní informace a projednání se uskutečňuje prostřednictvím ujednaného postupu pro nadnárodní informace a projednání, nebo prostřednictvím evropské rady zaměstnanců. Evropská rada zaměstnanců se ustavuje na základě ujednání vyjednávacího výboru s ústředím, nebo podle § 25j. Zaměstnavatel s působností na území Evropských společenství je povinen vytvořit na svůj náklad podmínky pro ustavení a řádnou činnost vyjednávacího výboru, Evropské rady zaměstnanců nebo jiný ujednaný postup pro nadnárodní informace a projednání, zejména hradit náklady na organizování schůzí, tlumočení, cestovné a ubytování členů související s jejich řádnou činností a náklady na jednoho odborníka, pokud není s ústředím dohodnuta úhrada dalších nákladů“. Tak zní § 25d našeho Zákoníku práce, přejetý z legislativy EU, který „nabývá účinnosti dnem, kdy vstoupí v platnost smlouva o přistoupení České republiky do Evropské unie“. Dříve se říkalo, že socialismus je trnitá cesta od kapitalismu ke kapitalismu. Mám však obavu, abychom spíše nešli od socialismu k socialismu. A takové právo, které se vymýšlí v Bruselu, jistě nebude odumírat, jako si to o sobě myslelo právo marxistické. Naopak: bude narůstat řadou geometrickou.

Stanislav Přibil

Velice si vážím

Velice si vážím všech lidí, kteří jakýmkoli způsobem provozují muziku nebo, chcete-li, hudbu. V jedné knize z oboru hudební psychologie jsem se dočetl, že hudební sluch má každý člověk a to, co se označuje jako „hudební hluch“ naznačuje patologickou příčinu. Takových lidí je však velice málo. Proto ten, kdo se vymlouvá, že nezpívá, že nemá hudební sluch, se patrně mýlí; Má ho, ne však rozvinutý, možná díky špatné hudební výchově na základní škole. A vůbec – jde o vztah k hudbě. Kdo nezpívá, hudbu poslouchá a posluchače, dobrého posluchače, je také potřeba.

Člověk bývá definován různým způsobem: homo sapiens sapiens, homo rationalis, socialis, zoon politikon. Já rád přidám další definici, a to: homo cantans. Člověk zpívá, protože je člověk, zpěv patří k jeho přirozenosti. Když zpívá, sestupuje na dno svého nitra a tóny, které vyluzuje ať již hlasem nebo si přibere k tomu nějakou pomůcku, tedy nástroj, rezonují o mnoho hlouběji, než pouze na rovině emocí.

Nastínil jsem tedy tři kategorie lidí: zpěváky, hráče a posluchače. Ve svém okolí, jsem se setkal v poslední době s hrůznou devalvací hudebnosti. Přejde mi, že málo lidí zpívá, málo lidí aktivně hraje na hudební nástroje a z nich ještě míň pro druhé. A když někdo poslouchá muziku, tak jen tu ohlušující a jako pouhou kulisu.

Proto jsem nadšen z každého, kdo si rád zazpívá, byť stojí pod sprchou. Podporuji a povzbuzuji každého, kdo (třeba nesměle) vezme do rukou kytaru, harmoniku nebo sedne za klavír a rukou necvičenou se pokusí něco sdělit, nebo odhalit kousek sebe. A protože i já jsem hráč na hudební nástroj a zpěvák, dokáži ocenit pozorného posluchače. Z duše se mi hnusí hrát ve společnosti, kde chtějí, abych hrál, ale přitom je nezajímá, co chci předat.

Tedy: Lidé hrejte, zpívejte a pozorně naslouchejte, protože hudba je dialog. Dobrá hudba otevírá malá dvířka nitra a buduje prostor pro otázky, odpovědi, nebo inspiruje...

Dovolím si přidat ještě jednu myšlenku. K muzikantovi patří otevřenost k jiným muzikantům, kteří vnímají hudbu zase jiným způsobem. A k dobrému muzikantovi patří shovívavost a otcovská blahosklonnost k tomu, komu muzicírování *zatím* ještě tolik nejde.

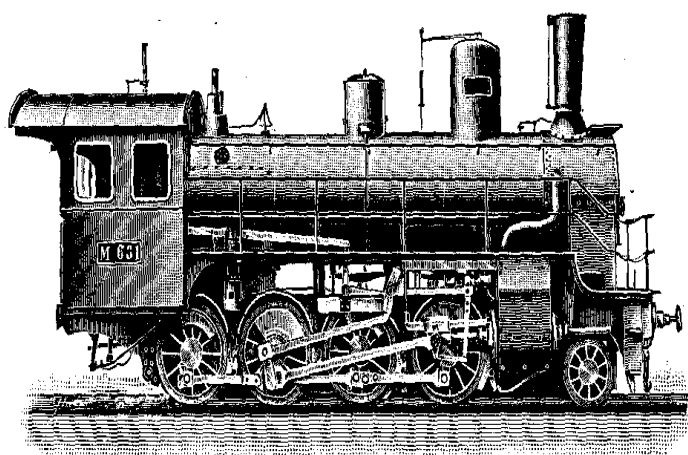

Petr Šabaka

O vlacích, kolejovém vedení a semináři vůbec...

V závěru určité životní etapy se člověk většinou ohlíží za sebe a hodnotí. Období, které končí, přechází z kategorie "přítomnost" do kategorie "vzpomínky" a tento přechod dává možnost nového a odlišného pohledu na věc. Jako student posledního ročníku teologie bych se chtěl proto pokusit o malé zamyšlení nad funkcí semináře.

Na začátku bych chtěl vymezit základní pojmy. Místo běžného slova *seminář* budu používat slovo *kolej*. Nejen proto, že poslední tři roky jsem strávil v Papežské koleji Nepomucenum, ale také proto, že označení *kolej* se výborně hodí do systému, na kterém bych chtěl své zamyšlení ukázat. Tímto systémem je totiž železnice.

Seminář by se dal přirovnat ke kolejím, po kterých bohoslovec jako vlak během své přípravy ke kněžství projíždí. Důležitým pojmem v železničním systému je *kolejové vedení*. V přípravě na kněžství je to velmi podstatný element, jehož úkolem je vytyčit bohoslovcovi/vlaku trasu, po které by mohl bezpečně dojet až k cíli. Stará se, aby cesta vedla zajímavou krajinou, kde může bohoslovec/vlak mnoho zajímavého vidět i zažít, zároveň však dohlíží, aby se vyhnul místům, kudy *vlak nejede*.

Kolejové vedení tvoří *dvě kolejnice*. Tak by se dalo jinými slovy rozlišit *forum externum* a *forum internum*. Zde hraje důležitou roli správná vzdálenost mezi oběma kolejnici. Je-li příliš malá, hrozí jedoucímu vlaku nebezpečí, že se mu stane ze dvou opěrných kolejníc pouze jedna, čímž může snadno ztratit rovnováhu a *vykolejit*. Dojde-li naopak k neúměrnému zvětšení vzdálenosti mezi kolejnici, vlak se může dostat na širokorozchodnou trať a nebezpečí vykolejení opět roste.

Kolejové vedení určuje rychlost, jakou se vlak může po trati pohybovat. Někde se dá jet stovkou, jinde je tzv. "zpomalená jízda". Žádná trať totiž nikdy není ideální, aby se po ní dalo švihát, co to jen dá. Vedení také čas od času každý vlak v důležitější stanicí nechá přibrzdit a pustí jej na *vedlejší kolej*, aby

se na chvíli zastavil, odpočal si a hlavně zkontroloval stav vlaku. Úspěšná jízda vyžaduje zastávky s názvem "Exercicie", "Praxe" či "Prázdniny".

Trať s vlakem by však pro dopravu byla zbytečná, kdyby chyběl strojvůdce, který by vlak řídil. Tímto strojvůdcem je převážně osobnost bohoslovce, jeho schopnosti a zkušenosti. Zkušený strojvůdce ví, že musí respektovat kolejové vedení, aby nesprávnou jízdou *nevykolejil*. Respektuje

proto všechny návěstidla či jiná znamení, dodržuje předpisy provozu a bezdůvodně nezkouší nedovolené. Přijdou však chvíle, kdy z vyšších důvodů (jako např. pro dodržení jízdního řádu v případě zpoždění apod.) je třeba jízdu přizpůsobit momentálním okolnostem. Zkušený strojvůdce se pozná podle toho, když vede svůj vlak bezpečně, ale zároveň i svižně do cílové stanice.

Neposledním elementem v našem systému jsou *ostatní vlaky*, které dotyčný vlak na své cestě potkává či míjí. Aby

provoz na trati fungoval, je třeba vzájemného respektu. Osobáček se nesmí povyšovat nad rychlík, nicméně "vlak vyšší kvality IC" musí mít stále na paměti, že i on je jen vlak, kterému nebezpečí vykolejení hrozí úplně stejně. Harmonicky fungující trať je radostí každého výpravčího, který ji ze své stanice v červené (nebo fialové) čepici pozoruje.

Celá cesta by zřejmě neměla smysl, kdyby nebylo možno se během ní obrátit na *Nejvyššího Dispečera*. Ten má celou traťovou situaci pevně v rukou a koordinuje ji z centrálního dispečinku. On má moc dát věci opět do pořádku a udržovat dopravu funkční, i kdyby vlak vjel na nesprávnou kolej, nabral zpoždění nebo snad úplně vykolejil. Každý strojvůdce postupně zjišťuje, že spolupráce s dispečerem vždy vede k úspěšné jízdě a tak používá služební mobil či vysílačku, aby s ním řešil problémy, které se během cesty vyskytnou.

Takovouto spoluprací se bezpečně dojde až do stanice "Svěcení", kde se přepřáhne na novou lokomotivu a vydá se na další trať. Šťastnou cestu na Vaší životní cestě, silnou lokomotivu a hlavně intenzivní spolupráci s Dispečerem Vám přeje

Pavel Moravec

Droby z mikulášské besídky

Na přání některých hostů přinášíme našim čtenářům text úvodu letošní mikulášské besídky. Ponechali jsme ho bez úprav, tak, jak byl napsán a přednesen, abychom alespoň trochu zprostředkovali rozpustilou atmosféru, kterou ne všichni mohli zakusit.

Konferenciér 1: Vážené dámy, vážení pánové, dovoluji vám, abychom Vás přivítali na našem 72. nepomucenském společenském večeru ke cti sv. Mikuláše z Bari. Doufáme, že se Vám bude program, který jsme pro Vás připravili, líbit a že na něj budete shlížet shovívavým okem. Hned úvodem bychom chtěli navázat na tradici, a proto, abychom Vám umožnili skutečně hluboký zážitek, chceme Vám nabídnout tuto naši úvodní reflexi nad tím, co to vlastně taková mikulášská besídka je. Již minulý rok jste se na tomto místě zabývali tímto fenoménem především z hlediska historického a biblického. Během roku naše studijní skupina NCPVMBAJPJ (tedy Nepomucenské centrum pro výzkum mikulášských besídek a jiných parapsychologických jevů) prohloubila toto téma z hledisek filosofického, teologicko-antropologického, sociologického, ale především psychologického a parapsychologického. Výsledkem její usilovné práce je tato úvodní stat', která se Vám možná bude zdát poněkud obšírná, ale která je stěžejní, ba neváhám říci fundamentální, protože Vám dá tak říkajíc hermeneutický klíč, díky kterému budete moci číst tuto událost skutečně v celé šíři jejích kontextů a především ve správné optice. Předávám slovo kolegovi Parmovi, který Vás seznámí se současným stavem našeho bádání.

Konferenciér 2: Děkuji kolegovi předřečníkovi za slovo a v této chvíli bych Vás uvedl rád přímo in medias res. Naše skupina se problémem mikulášské besídky zabývala skutečně podrobně. Museli jsem zavrhnout některé primární teologické interpretace a odbourat některá hrubá předporozumění tomuto fenoménu, která svádí k dnes tak rozšířené falešné interpretaci, zatížené aristotelsko-platónským chápáním celého jevu. Poměrně rozšířená je totiž interpretace, podle které se mladí mužové připravující se na kněžství snaží na Mikulášských besídkách pobavit své přátele a spolubratry, a tak je vlastně něčím obdarovat před blížícími se vánočními svátky. Tuto tezi je po našem usilovném bádání nutno považovat za dávno přežilou a nevystihující dostatečně povahu fenoménu, zkrátka nepřijatelnou. Je ji pravděpodobně nutno připsat jedné z posledních fází redakce našeho tématu, motivované snahou dosáhnout u dané církevní autority schválení samotné besídky. Můžeme ji pracovně označit termínem „mimikry“.

Mikulášská besídka je totiž v zásadě vyjádřením se osob, které žijí v církevním prostředí. Moderní psychiatrie věnuje tomuto prostředí zatím stále ještě malou pozornost, a tak snad bude naše práce takovou malou vlaštkou (brázdou) na tomto nezoraném poli. V zásadě se totiž dá říci, že po určité době pobytu jedince v církevních institucích typu seminář, řeholní komunita, nové církevní hnutí nebo papežská kolej, dochází k určitému vlivu na jeho psychiku, který bychom mohli nepřesně a zcela vágně označit pracovním termínem "deformace". Intenzita tohoto postižení je přímo úměrná délce pobytu ve jmenovaných zařízeních a je výrazně závislá na psychické odolnosti jednotlivce. Je také nutno podotknout, že jedinci více odolní jsou označováni za "problematické". Budete-li tedy v této optice pozorovat následující program, budete moci - podle míry, v jaké Vám budou jeho jednotlivé části připadat méně zdařilé, nejspíše, infantilní nebo prostě úplně uhozené - usoudit, jak dlouho se jedinci, kteří stojí u jejího vzniku, nacházejí ve výše zmíněných zařízeních a jak jsou odolní. Pokud by se Vám zdálo, že jste poněkud mimo a něčemu nerozumíte, vězte, že závada v zásadě není na Vašem přijímači. Mělo by Vám to být pobídkou ke shovívavosti vůči jejím autorům. Bude-li Vám ovšem připadat, že program je zdařilý a zábavný, je pravděpodobné, že jste nějakou dobu strávili v podobné instituci* a měli byste se tudíž obrátit na odborníka.

** V tomto okamžiku přicházejí čtyři zřízenci, kteří odvlékají oba protagonisty se slovy: "Tak pojdte, pane profesore, vycházka už skončila" a "Jistě pánové, samozřejmě" atp. Protagonisté se brání, ale není jim to nic platné a jsou odvedeni z jeviště.*

Tomáš Parma

L'italiano

Zase něco drobného pro potěchu duše všem, kteří znají alespoň trochu italsky:

“C'è Cecilia ceca che cerca ciliege celeste. Conosce Cecilia che cittadini Civitavecchiani cucinano cigliege celeste come cinque cibi con chili?”

“Professore Sequeri qualifica questione: Se questa qualità quà è quasi quaranta quattro metri quadrati d'aqua.”

Petr Šabaka

Trilogie

1. Utváření přátelských vztahů

Hodnota přátelství byla odedávna vnímána vysoce pozitivně. Traktáty o přátelství nalezneme u starých Řeků (jeden krásný pochází od Plútarcha), verše o přátelství si můžeme přečíst také v Bibli u moudrého Siracha. Nejvyššího ocenění se v Bibli dostává přátelství zcela jistě ve smuteční písni, kterou prohrou v boji zlomený David oplakává smrt svého přítele Jónatana: „Stýská se mi po tobě, můj bratře Jónatane, byls ke mně plný něhy, tvá láska ke mně byla podivuhodnější nad lásku žen“. (2 Sam 1,26)

Existuje také podnětná interpretace smyslu přátelství z pohledu křesťanské lásky – agapé. Ježíš nás vyzývá k lásce vůči našim nepřátelům, zatímco my ve skutečnosti nejsme schopni ani lásky vůči těm, kdo nás mají rádi, což se projevuje především v nezájmu a v nevděčnosti vůči nim. V této naší neschopnosti dostat aspoň minimum toho, co Ježíš považuje za samozřejmé i u celníků a pohanů, kteří přece zdraví a milují ty, kteří je mají rádi (srov. Mt 5,46.47), nám přichází na pomoc přátelství. V něm zakoušíme něco z toho, čeho bychom měli být schopni vůči všem lidem. Jako hříšní lidé ovšem nejsme uschopněni k univerzální všeobecné lásce, ale skrze přátelství zakoušíme, jak by asi byl krásný svět, ve kterém by láska vládla jako určující motiv vztahů mezi lidmi. V tomto smyslu je přátelství dokonce předznamenáním budoucího věku, ráje.

Agapé je ovšem ctnost vlitá, takže věrni zásadě *gratia presupponit naturam* sestupme o patro níže a pokusme se najít přirozené základy, na nichž by mělo být kvalitní přátelství vystavěno. Základem skutečného přátelství je především vzájemná úcta. Ta je jakoby zeleným pupencem, který má šanci se rozvinout, totiž pomalu přerůstat z úcty zdrženlivé v úctu laskavou, a poté přinášet plody v postupně se rozvíjejícím a upevňujícím přátelství. To je něco úplně jiného, než přítelíčkování typu hej počkej, automatická tykačka nebo bodré kumpánství. Zde se nesmí nic uspěchat a je třeba respektovat vnitřní tajemství druhého i jeho intimní sféru, kterou odhalovat nechce vůbec, nebo ji příležitostně odhalí, pokud nastane čas.

Je také užitečné si povšimnout rozdílu mezi přátelstvím a eroticko-milostným vztahem. Takový vztah, zejména naplní-li se v nerozlučném celoživotním manželském svazku, triumfuje nad přátelstvím svojí exkluzivitou a andro-gynní plodivou komplementaritou. Teologicky pak navíc také zobrazováním tajemné jednoty mezi Kristem a jeho církví (srov. Ef 5,32). Nicméně zdaleka ne každý vztah tohoto typu mívá takové ideální vyústění. Většina erotických vztahů trpí tu skrytěji, tu zjevněji přivlastňovací touhou: zmocňováním se těla druhé osoby.

Toho je však „obyčejné“ přátelství prosto. Pravé přátelství je čisté a netouží ovládat tělo druhého.

Je zde ovšem také problém dříve snad poněkud démonizovaných „partikulárních přátelství“. Seminaristé se teprve po obědě na rozpisu dozvídali, s kým půjdou na vycházku. Na pokojích nesměli být ubytováni po dvou. Co k tomu dodat? Kromě důvěry v člověka, kterou lze vyjádřit slovy „čistému vše čisté“, se stačí podívat na příklad samotného Krista. Ten, který miloval všechny lidi a přinesl za ně nejvyšší oběť, měl zároveň učedníka, „kterého miloval“. A vůbec, „Ježíš Martu, její setru i Lazara miloval.“ (J 11,5)

Kromě již zmíněné úcty je zde ještě jeden zcela základní, konstitutivní prvek přátelství. Je jím naprostá rovnost obou stran. Tu nastává problém, zda může vzniknout pravé a autentické přátelství mezi lidmi nestejného postavení. Například v církevním prostředí přátelství kněze s bohoslovcem nebo s farníkem, na vyšší rovině pak přátelství mezi ordinářem a jeho podřízeným. Ale i mezi lidmi téhož postavení může jeden ustavičně dávat všemožnými způsoby najevo druhým svůj komplex vícecennosti.

Aby bylo v podmínkách institucionální nerovnosti dosaženo přátelství, musí se sejít dobrá vůle obou stran. Jsou ordináři, kteří, ještě než začne rozhovor s podřízeným knězem, vyloží natvrdo karty, aby ukázali, kdo je tady pánem. Ale najdou se také kněží, kterým by bylo milé přítelíčkování s nositelem autority, aby se elegantně dohodli, že povinnosti, které se po nich žádají, budou vykonávat ti druzí. Co se pak týče lidí, stížených komplexem vícecennosti, ty je třeba odkázat do příslušných mezí: uznání rovnosti druhých a postupné dosahování úcty k nim by pro ně mohlo být zajímavým dobrodružstvím, které by nakonec také vyústilo tentokrát ve skutečná přátelství, která tito nešťastní lidé dosud neměli šanci poznat. Ocenit a vnitřně zakoušet hodnotu druhé osoby patří k nejkrásnějším lidským prožitkům.

2. Ekumenické okénko

Základem ekumenické jednoty jako by bylo postupné mizení církví. Tak o Církvi československé husitské pravívaly jízlivé jazyky, že je to církev dvacátého století. V něm totiž prý vznikla a v něm také zanikne. Tato futurologická vize se neuskutečnila, a proto se přišlo s novou variantou

transformace CČSH: bude to církev, která vymře, ale její teologická fakulta tu bude nadále.

Starokatolická církev, jakožto sběrný kontejner pro oženivší se novo(?)katolické kněze projde zase procesem absolutní klerikalizace: věřící ji postupně zcela opustí, zatímco kněží bude stále přibývat, takže zbudou pouze pastýři bez ovcí, a pást sebe sama pak bude u nich z nouze neřest.

Jednotlivé místní církve naší samospasitelné hierarchicko-hieratické církve budou mít pravděpodobně tento scénář zániku: nebudou v nich už ani kněží, ani věřící, ale zbudou úřednictvem naplněné sekretariáty biskupských konferencí.

Varianta, že by snad existovala katolická církev pouze v sestavě duchovenstva a vzorných angažovaných laiků bez sekretariátů, komisí, subkomisí a jiných byrokratických emisí je zkrátka příliš optimistická. Co už v církvi jednou vzniklo, to přežije i jí samotnou.

Lepší to nemá ani Církev českobratrská evangelická. Její problém spočívá v tom, že je vnitřně rozpolcena: část jejích tradičních kazatelů/ek i členů/ek staršovstev žije totiž někdy v době bitvy na Bílé hoře a pláče nad Kšaftem

umírající matky Jednoty bratrské. Jiná část evangelických věřících naopak pěstuje ekuménu s antikristem, o němž se v jedné pěkné evangelické písni uvádí: „jižtě Babylón silně klesá“. Podobných projevů schizofrenie se dočkáte na každém kroku. Tak například na evangelické nástěnce v jednom okresním městě jsem si přečetl dva vedle sebe visící články o patronovi naší koleje. V jednom stálo, že nikdy neexistoval, v druhém pak, že setsafra existoval, ale navíc i vybíral daně pro nenasytné tučné preláty.

Jestli si ovšem myslíte, že tu zbudou alespoň dynamické minicírkvíčky protestantské provenience, mýlíte se. Vstoupilo do nich letniční hnutí a způsobilo v nich paseku, kterou sami jejich členové výstižně nazývají „třídní boj“. Sbory se štěpí na tradiční část, ochotnou poslouchat tříčtvrtěhodinová intelektuálská kázání, a „probuzenou“ část, která asi neumí připažit, neboť stále vzpažuje své chvály na Hospodina.

Když byl v době Druhého vatikánského koncilu dán návrh, aby byla Panna Maria obmyšlena dalším skvostným epiteton, a to „matka církve“, namítl jeden z koncilních otců, netoužící po všetečných novotách, že je-li naší matkou už sama církev, Panna Maria se tím pádem logicky stane naší babičkou. Nicméně návrh prošel, a tak prosme matku církve, která je zároveň matkou jednoty křesťanů, aby se ze zde líčených katastrofických scénářů uskutečnilo co nejméně.

3. Vnitřní napětí

Je dost dobře možné, že mezi první a druhou částí této trilogie cítíte značné napětí. Z první dýchá člověčina, jakož i spiritualita nepostižená kapáním svěcené vody. Z druhé létají ostře nabroušené šípy a trefují se do všeho jedem jízlivé ironie, ze které může být někomu až na zvracení. Jak je vůbec možné, že autor obou částí je týž? Tož učiňme po hegelovsku z pozitivní teze a brutální antiteze kýženou vyrovnanou syntézu.

Předpokládejme u prvního textu třeba inspiraci horským kázáním. To je přece to pravé, smířlivé, odpouštějící a milující křesťanství. Je s takovým

spirituálním nábojem slučitelná kousavost druhého textu? Jistě by nebyla, jestliže by z Kristových úst vyšlo pouze horské kázání a jiné „idealistické“ výroky. Jenomže kromě Mt 5 existuje třeba také Mt 23. Tam božský Spasitel častuje své protivníky podivuhodně nelichotivými slovy, např. blázni a slepci, pokrytci, slepí vůdcové, hadi, plemeno zmijí. Šípy zde zkrátka létají kromobyčejně naostřené a trefují se do svých cílů nemilosrdně a ničivě, zároveň však také očistně. Jde totiž o projev tzv. „svatého hněvu“, který je součástí biblické prorocké tradice, pokračující nadále v církvi u reformátorů i u těch, kteří jdou hlavou proti zdi a většinou dopadnou špatně. Bez tohoto prvku by ovšem bylo křesťanství bezbarvé a cukrkandlové. Bez vyvážení svrchovanou etikou

horského kázání by se naopak zvrhlo v pouhý konglomerát mezi sebou bojujících frakcí.

Podobné napětí nacházíme nejen u samotného Krista, nýbrž také u sv. Pavla. Jak si počínal vůči svým protivníkům autor velepísně lásky? Čím je častoval ten, který nás inspiruje krásnými slovy o tom, že láska je trpělivá, laskavá, nedá se vydráždit, nikdy nad nikým nezoufá atd.? Ano, jeho protivníci jsou ironicky označováni za superapoštoly, jiní se mají nechat vykastrovat, jestliže požadují po křesťanech obřízku. Jsou zde také falešní bratři, kteří slídí po svobodě Galatských a těm se nemá v ničem ustupovat. Jsou prostě věci, u kterých neexistuje kompromis a nepravdivé předčasné smiřování: „s takovými ani nejezte“. Sám Pavel tuto tvrdou neústupnost potvrzoval svými činy: byl například ochoten se na své apoštolské cestě rozžehnat s Markem. Kdo z nás by nechtěl odkázat do příslušných mezí takového Marka, jehož nadvyvinuté sebevědomí by ustavičně narušovalo normální soužití v průběhu apoštolské cesty? Ať si řeší umělé problémy sám ten, kdo je ustavičně vytváří.

Napětí které jsme shledali jak u Ježíše, tak u Pavla, a které jsem se v této trilogijce snažil ilustrovat, je vlastně součástí našeho života a spolunažívání. Klátíme se mezi dech vyrážejícím ideálem, čišícím např. z horského kázání nebo z velepísně lásky, a mezi prožitkem negace, kdy střílíme šípy ironie, hněvu, odporu, znechucení a vši té kalovité sedliny, která v nás vězí. Někdy je adekvátní, že dáme této negaci průchod, jak jsme to viděli třeba v Ježíšových zlolajných litaních proti farizeům a v tvrdých postojích Pavlových, jindy jsme přestřelili a zbytečně jsme někoho urazili nebo zranili. Soud v této věci ponechme však tomu, který jediný je oprávněn soudit i odpouštět.

Stanislav Příbyl

Z výletu

Nedávné zkouškové období mi kromě práce nad knihami a potěšujícího zjištění, že smysluplný rozhovor s profesorem v italštině je možný, přineslo ještě něco. Jak dny ubíhaly, zvětšoval se počet „šťastlivců“, kteří získali potřebné podpisy a kolej se začala vyliďňovat. Naskytla se jedinečná příležitost využít volných dní do začátku semestru a provětrat si hlavu. Tak se stalo, že skupina ve složení Honza Bleša, Štěpán Glac, Vráťa Kozub a já, vyzbrojená nezbytnými zásobami potravin „z domova“, vyjela stávit víkend v okolí Assisi.

Nad rodištěm sv. Františka se zvedá úctyhodná *Monte Subasio*, kterou jsme začali zdolávat v sobotu po obědě. Byl krásný den a cesta příjemně ubíhala. Procházeli jsme po travnatých svazích hřebene hojně rozrytých od divočáků, až se nám nakonec otevřel výhled na Spoletské údolí, kde mívala kolej kdysi „letní sídlo“. Vzdálené vrcholky hor (snad mezi nimi bylo i známé *Gran Sasso*) ještě pokrýval sněh.

Slunce se však povážlivě naklonilo k západu, a tak jsme se rozhodli, že nebudeme tábořit moc daleko. Našli jsme si místo v lesíku nasměrovaném na východ. Když se setmělo, seděli jsme už kolem skromného ohníčku, připravovali si polévku a ohřívali párky. Vesnice hluboko pod námi pomalu zhasínaly, a

potože foukal docela silný vítr, rozhodli jsme se jít brzo do spacáků. Hvězdy jasně svítily a já jsem ještě prohodil: „Co uděláme, kdyby přšelo?“ S vědomím, že to nehrozí a s posledním pohledem na hvězdy jsem vklouzнул do spacáku.

O této noci by každý z nás mohl vyprávět. Když jsem konečně usnul, probudil mě o půl jedné podezdřelý zvuk (jako kdyby několik kapek vody zabubnovalo na spacák). Nevěřícně jsem vykoukl ven. Ano, je to pravda. Ocitli jsme se v mracích. Neprší sice, ale jak se voda sráží, všechno je mokré. Nevěděl jsem

v tu chvíli, jestli mám vyvolat nějaký bojový poplach. Nakonec jsem se pořádně přikryl celtou a rozhodl se vydržet tak do rána. Za podobných okolností však ráno dlouho nepřichází. Vráťu vyhnala prosakující voda ze spacáku ještě za hluboké tmy. Okolo sedmé jsme posnídali, sbalili tábor a vydali se cestou necestou (byli jsme stále v mracích) do Assisi. Naštěstí to nebylo daleko a směr jsme odhadli správně.

Při ranních chválách v kryptě františkánského kláštera *San Eremo dei carceri*, jsme mohli do hloubky prožívat nadšení inspirovaného autora, který volá: *Všechny deště a roso, velebte Pána; všechny větry velebte Pána; ohni a žáre, velebte Pána; studeno a teplo velebte Pána....*

Po slavnostní nedělní mši v bazilice Inferiore, jsme navštívili dům otců rogacionistů. Ti pořádají, v souladu se svým charismatem, roční pobyty zaměřené na rozpoznání povolání a letos tam mají několik Čechů a Slováků. Využili jsme toho, že je mezi nimi jeden Honzův známý a přišli na návštěvu asi půl hodiny před obědem. Ale my jsme přece „vůbec“ nechtěli být pozváni! Po dobrém jídle v srdečném prostředí následovala prohlídka města s poutí ke hrobu sv. Františka. Poslední zastávkou v *Santa Maria degli angeli* jsme byli svědky typického italského karnevalu, při kterém se člověk musí držet raději v uctivé vzdálenosti.

Dokonalou tečkou za celým náročným putováním byla koupel v termálních pramenech u Viterba. Tam jsme znovu měli nad sebou hvězdné nebe, tentokrát však s vědomím, že na noc se vrátíme do Nepomucena.

Tomáš Klíč

Nefot'te kříže, noste je!

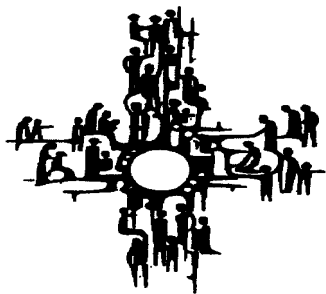
Aneb pozor členové fotokroužku

Jak jsme mnohokrát slyšeli v trinitární teologii od profesora Piera Cody, Boží zjevení nespočívá jen ve slovech, ale je vždy událostí: „Evento di Cristo crocifisso e risorto“. Na naší církvi a na mém biskupovi (nechci jmenovat, ale jsem z Brna) se mi líbí, že se předávání Božího zjevení děje stejným způsobem:

jako slovo doprovázené znamením. V případě našeho otce biskupa chci vyložit i vám, kteří pocházíte z ostatních diecézí, znamení vyhřezlé plotýnky, které učinil.

Asi víte, že náš otec biskup byl celý minulý podzim upoután na lůžko právě z důvodu vyhřezlé plotýnky. Když jsme jej o prázdninách navštívili v jeho rezidenci a on nám vyprávěl, jak se celá věc s plotýnkou přihodila, odhalil se mi při jeho vyprávění zvěstný význam této události. O tuto zkušenost bych se s vámi chtěl podělit.

Náš otec biskup velmi rád fotografuje kříže, ze všech možných i nemožných pozic a ve všech možných ročních obdobích. Jednoho dne se otc

biskupovi naskytla příležitost vyfotografovat moc pěkný kříž. Fotografie bránilo jediné – nevhodně umístěná kovová lavička. Protože náš otec biskup je ještě docela sportovec, lavičku vzal, vyzvedl do výše a přenášel ji. Při pokládání, když už byla lavička těsně nad zemí, se ji pokusil prudce zastavit, aby nenarazila nohou na dlažbu. Při tomto rychlém pohybu vyhřezla plotýnka a začala jeho několika měsíční léčebná kúra.

Nyní přistoupíme k exegezi zvěstného znamení:

NEFOŤTE KŘÍŽE, NOSTE JE!!!

Jindřich Čoupek

O vděčnosti

Dnes jsem se setkal se sestrou Ritou, je to jedna z těch řádových sester, které se modlí za bohoslovce. Jak se nějkému bohoslovcovi dostane takové cti, aby se za něho někdo modlil a obětoval za něho kus života?

V mém případě to bylo takto: řádové sestry v klášteře ve Slatiňanech u Pardubic si od otce biskupa vyžádaly seznam bohoslovců. Otec biskup jim vyhověl, sestry tento seznam rozstříhaly a každá si vylosovala jedno jméno. Za svého svěťence se potom modlí dlouhé roky jeho studia – v tichosti, v ústraní. Až po třech letech jsme se setkali asi na tři minuty a po dalších dvou letech na půl hodiny. Má sestra pouze znala mé jméno, věděla že studuji za Hradeckou diecézí, ale v kolikátém ročníku jsem, co jsem za „týpka“, to nevěděla. Dokonce ani netušila, že jsem stihl být rok na vojně. Přesto se modlí. Naplňuje mne to úžasem.

Proč o tom vlastně píše? Rád bych vás totiž vyzval, naplněn radostí z našeho sekání, abyste si vzpomenuli alespoň krátkou modlitbou na ty, kdo se za

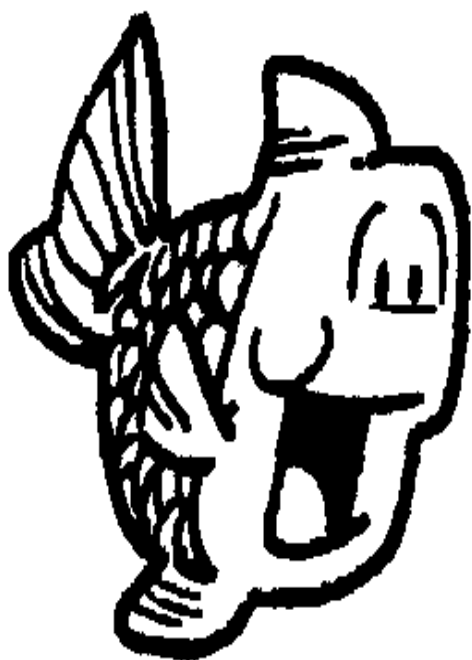
vás modlí, které třeba ani neznáte. A pokud je znáte, abyste jim zavolali, napsali pohled, navštívili je. Vděčnosti totiž nikdy nepřeteče.

Petr Šabaka

Život ve fontáně

Již nám opět začal nový kalendářní rok a jaro se kvalitě blíží. Čas není možné zastavit, ten velký a vzácný dar plyne jako řeka způsobem, že nikdy nevstoupíme dvakrát do stejné vody. Tak ani fontánka, přesto že by se to mohlo zdát, není stále stejná, ale mění se. Když se v světě vše mění, jenom Pán je bez proměny.

Co nového? Pomalu se nám vrací k životu. Není tomu ani týden, co se objevila první Želva, aby se novými očima podívala na svět. Sluneční paprsky ji probraly ze spaní a svou okouzující silou vylákaly z hlubokých, tmavých a

chladných vod. Tak v novém zářném světle může opět vidět, co ji jen na krátký čas bylo vzato. Na hladině ji uvítal běloskvoucí květ Amorkovy zahrádky. Jak je krásný, zvláště oděn do šatů utkaných ze zlatých paprsků Slunce. Jak by mohla tato krása nepřilákat i druhou Želvu, která stále odolávala a podléhala pohodlnému snění a příjemnému spánku. Nakonec ale bylo hřejivé teplo silnější než cokoli jiného a doslova ji vytáhlo z temnot. Jako hmyz v noci letí za světlem, byla tažena ke světlu a celé nádheře nově vypadajícího světa, jenž se tak zdá jakoby právě stvořený. Je tomu opravdu tak, nebo jde o zcela odlišný pohled na skutečnost, která

tu již byla? Ať tak či tak, důležité je, že spolu s ní začínají opět ožívat a těšit tak mnohá srdce, která každodenně chodí okolo.

Podobně je tomu i s rybičkami. Jejich tep života se postupně zvyšuje. Nabírají sílu ze slunečního zdroje a začínají křížovat vody fontánky. Jen starý lenoch sumeček se ještě neukázal. Má čas. Je to velký spáček a patrně ho jen tak něco nevyvede z míry. Na všechno dohlíží z bezpečné ponorkové vzdálenosti. Že by se i tento rok snažil utajit svou existenci pštroší taktikou? Kdo ví? Nezbyvá než čekat a čas ukáže. I ty největší hlubiny budou nakonec osvětleny a zjeví se, co skrývají.

*Krmič Želv a Ryb
David H E N Z L*

Průměrný bohoslovec...

Občas si každý z nás ze zajímavosti přečte nějakou statistiku, aby si mohl udělat obrázek o situaci ve zkoumané oblasti. I když je statistika pouze přesným součtem nepřesných čísel, pokusili jsme se v Nepomucenu o malou sondu, abychom Vám přiblížili současného průměrného nepomucenského bohoslovce. Oslovili jsme seminaristy s malým dotazníkem a 94% z nich nám odpovědělo:

O průměrném nepomucenském bohoslovcovi lze říci, že je mu **26 let**, měří **179,8 cm**, váží **79,3 kg** a když si nasazuje brýle, má na nich průměrně **0,8 dioptrií**. Ráno vstává v **5,28 hod.**, spát chodí ve **22,20 hod.**, týdně „proserfuje“ na internetu **21 minut** a během měsíce si **tříkrát uklidí** na pokoji.

Má více oblíbených světců, ale přesto je mezi nimi jemně vyzvednut **svatý František** a mezi teology, i když jich má v oblibě mnoho, dává přednost **Romano Pennovi** a **Marcelo Bordonimu**.

Průměrný bohoslovec vypije za týden **7 šálků kávy**, k vínu má vztah **téměř výborný**, chutná mu **skoro dokonale** a na **svačinu** chodí každý druhý den.

Jeho nejoblíbenější službou v koleji je **vrátnice** a po ní **ministerka**, i když se netají tím, že nic nenamítá, když žádnou službu zrovna nekoná. Úroveň své italštiny by ohodnotil známkou **2-**, má kolem **tří italských přátel** a mezi mnoha oblíbenými místy v Římě mírně vede **Nepomucenum** a po něm **Via Appia Antica**.

Co se týká volného času, na **67%** chodívá **běhat**, možnost zahrát si s ostatními **fotbal** využívá ze **2/3**, **preferuje** spíše **výlety** mimo město před kulturou v Římě a občas napíše nějaký dopis. **Nedělní večerní filmový klub** "šeol" navštíví **jednou za dva týdny**.

To je tedy průměrný bohoslovec. Co mu říkáte..?

Petr Šabaka, Pavel Moravec

O cestách

Země, země, kdy už rozkveteš jarem? Čekám celou věčnost než se pod srdcem tvým v hlubinách objeví první klíček, který prorazí skálu a téměř neviditelný rozvlní krajinu údery svého srdce. Z klíčku kořínek, z kořínku strom, na stromě květy, z květů plody. V jeho koruně ptáci neznají noci. Pane Jesse, je krásný a dobrý váš strom.

Tak, copak to převážíte, mladíku?

Růži.

Červenou růží do nocí očekávání.

Zdá se uvadlá, ale k ránu procitne.

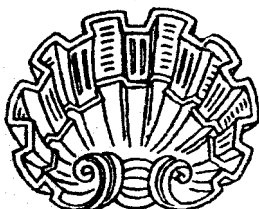
Mladíku, víte, že je zakázáno převážet červenou růží do nocí očekávání?

Růži ukápla červená slza a muž se zastyděl.

Hledám cesty domů, ale snad se mi vytratila ta cestička, kudy se mám vrátit, a tak chodím v dešti městem a hledám nádraží, kde by mi na mou otázku - jede tu nějaký vlak domů - s úsměvem odpověděli jede, a nechtěli se ptát: Promiňte, kam domů, do kterého města? Je mi jedno do kterého města, v Srdci je můj domov.

Poutníku, haló, poutníku, hledám dům u Trojice.

Rovně a u kříže nahoru.

Rozpor cest se dá vyřešit rovnicí o jedné neznámé, říká učitel žákům, kteří zírají nechápavě.

Kalich, který já piji, pít budete...."x" krát

"X" je láska vydaná.

Praví služebník: Jsem pravý služebník.

Pán se s úsměvem obrátí a odloží zástěru a ručník, se kterým mu právě utíral nohu, zašpiněnou všemi cestami nenaplněnosti.

Která země je nejkrásnější, Mistře?

Nejkrásnější země je zahrada, v níž vystavěl si hnízdo skřivánek, který rozpoznal, že svůj hlas smí propůjčit jenom lásce.

O polednách o tom vypráví.

Slyšíš?

Michal Umlauf

Hody, hody, doprovody...

Blíží se Velikonoce a jistě se chystáte na proutky, abyste si upletli pomlázku. Určitě usilovně přemýšlíte, jakou koledou překvapíte své známé. Pokud se vám již omrzelo říkat: „Hody, hody...“, nabízím vám inspiraci.

První je lidová:

Pomlázka se čepejí,
hrneme se do dveří
a ze dveří do kuchyně
mezi dobré hospodyně.
Poprosíme strejce
o červené vejce,
poprosíme tetičku
o červenou krasličku.

Druhá i třetí je můj pokus o lidovou tvořivost:

Stála vrba u potoka,
na ní hnízdo sojčí.
Aspoň jeden den do roka pod ní holka tančí.
Toč se, holka kolem vrby
pro radost a krásu,
pletu si pomlázku, abys
ušla zubu času.

A ani na zbožné řeholnice bychom neměli zapomínat:

Každý den je meditace,
jednou týdně adorace,
jednou za rok pomlázka,
povinná je docházka.
Ať jste sestra nebo matka,
nezavřete k sobě vrátka,
tak dlouho tu budem stát,
koledu nám máte dát.

Přeji vám krásné Velikonoční svátky.

Petr Šabaka

Gratulace

k jáhenskému svěcení

Kozák Marek - 9. 3. 2002

k ukončení licenčního studia církevních dějin

P. Kaššovic Stanislav

k výročí 60-ti let kněžství

Solmoši Josef - 19. 12. 2002

Adámek Antonín - 19. 12. 2002

Reinsberg Jiří - 19. 12. 2002

Mitúch František - 19. 12. 2002

k výročí 50-ti let kněžství

P. Vagovič Štefan - 6. 7. 2002

k výročí 85-ti let života

Říha František - 5.4. 2002

k výročí 80-ti let života

Knobloch František - 27. 1. 2002

Krchňák Alois - 6. 12. 2002

k výročí 70-ti let života

Němec Jaroslav - 25. 4. 2002

